

Egyházmegyei Katolikus Iskolák Főhatósága

HÍRLEVÉL

2022 ADVENT

KÖSZÖNTŐ

- Csáki Tibor atya -

MIT TANÍT NEKÜNK A KIS HERCEG?

- Hans-Bernd Neumann: Belső utazás a szívünkhöz -

ADVENT

- gondolatok advent 4 hetére -

"HA ELJÖN AZ EMBERFIA..."

- Varga László nyomán -

"Megtörtént, hogy Földre szállt
Egyszer egy aranyhajú kislíú.
Egy messzi, távoli csillagon volt az otthona..."

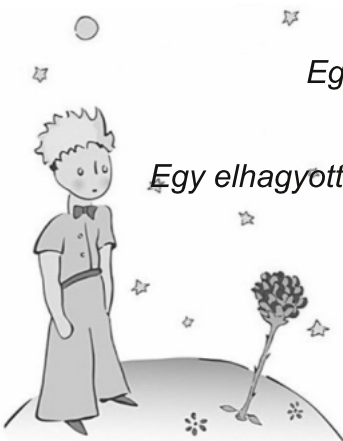

Köszöntés

„Úgy várunk rád kis herceg...”

Az advent két latin szó találkozása: ad és venire. Valamihez, valakihez jönni. Hozzánk, emberekhez érkezik az Isten. Eljön az Isten! Itt van, mindig is velünk és köztünk volt, mégis újra kinyilvánítja Jelenlétét. Tudjuk, leírjuk, kimondjuk ezeket a szavakat és igazságokat: Emmanuel, velünk az Isten. Közel van és közvetlen elérhetőségben van az Isten. Tudjuk. Értelemmel. De érezzük is? Átéreztük, átéltük ma ezt a közelséget? A hit első lépése az, hogy elmondjuk az Úrnak: szükségünk van rá, az ő közelségére. De ismerjük el: érezhetjük azt is, Isten most távol van tőlem. Van ilyen tapasztalásom? Ilyenkor jó dolog kérni Őt újra és újra, „Jöjj!”. Ez az advent legszebb imája: „Jöjj, Urunk, Jézus!” Szent Ágoston írja: „Timeo lesum transeuntem”: „Félek, hogy nem veszem észre az itt járó Jézust.” Érdekeink hajtanak. Ritkán keressük valaminek az értelmét, inkább önzéseinket tápláló érdekeink vannak. Sok hiábavaló dolog elvonja figyelmünket. Azt kockáztatjuk, hogy elveszítjük a lényegét. Mert ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan. Exupery Kis hercege csodálatos szimbólumokban meséli el nekünk, hogy minden ember lelke olyan, mint egy bolygó. Egy bolygó, amelyre egyszer Ő ellátogat. Hisszük, hogy karácsonykor Jézus Krisztus a mi bolygónkra látogat. Barátokat keres. Vajon talál-e bennünk barátot? Kérjük Tőle: - Szelídíts meg bennünket! - Mit jelent megszelídíteni? - Kapcsolatot teremteni! Ünneplőbe öltöztetjük a szívünket, így várjuk a találkozást.

Most rendhagyó módon a Kis herceg tanításával készülünk karácsonyra. A hetvenes évek végén Bródi János írt egy dalt, amit Koncz Zsuzsa énekelt:

„Megtörtént, hogy Földre szállt
Egyszer egy aranyhajú kisfiú
Egy messzi, távoli csillagon volt az otthona
Sok mindent megfigyelt
Az úton, amíg a Földre eljutott
Egy elhagyott, szerelmes kis virág volt minden bánata
Úgy várok rád, kis herceg
Még várok rád, kis herceg
Oly boldogan élhetnénk”

- Áldott készülődést! - Tibor atya

Mit tanít nekünk a "Kis herceg"?

Hans-Bernd Neumann: *Belső utazás a szívünkhöz - című könyve alapján.*

A kis herceg azt tanítja nekünk: Tedd rendbe a bolygót, vagy inkább gondoskodj arról, hogy a bolygó tiszta legyen. Ne csak a szemeddel nézz körül, hanem a szíveddel, vedd észre a természet szépségét, és érezd az élet örömét. Megtanít barátnak lenni és hűségesnek lenni a barátaihoz. Szeretni tanít. Felelősségre tanít. Csodálkozásra tanít. A kis herceg B 612-es számú bolygóját mindennap gondozni kell. Ő ezt a gondozást a „*bolygó megtisztításának*” nevezi. Hogyan is néz ki ez a tisztítás? A két aktív vulkánt ki kell seperni (és a biztonság kedvéért azt is, amelyik kialudt, mert soha nem lehet tudni). Akkor szép nyugodtan, egyenletesen égnek. Azután utána kell járni, hogy nem nőttek e ki új cserjék. Ezek láthatatlan magvakból származnak. Ha a cserjék majomkenyér-fáké, úgy el kell őket távolítani. Ha még kicsik, nem lehet őket megkülönböztetni a rózsáktól.

A reggeli tisztítás unalmas ugyan, de nem túl megerőltető, állítja a kis herceg. Ami itt a bolygó gondozásaként került leírásra, az voltaképpen a lélek folytonosan ismétlődő megtisztítása. Minden lélekben vannak a vulkánokhoz hasonlítható hangulatok: néha kitörnek, néha inaktívak - soha nem lehet tudni! Jó dolog, hogy emberként vannak érzéseink és hangulataink, amelyeket ápolgathatunk és megmutathatunk másoknak. Ha az érzéseket jól ápoljuk, akkor azok lelki táplálékot nyújtanak a többi ember számára. Csak nem szabad engednünk, hogy eluralkodjanak felettünk. Egy kontrollálatlan érzelmi kitörés hasonlít egy vulkánkitöréshez. Aki a lélek érzéseit ápolja és műveli, az képes tudatossá válni saját lelki életére, és többé nem az érzések hajtják, hanem ura és gondozója önmagának.

Minden lélekben vannak szokások és hajlamok. Ezek okát általában nem tudjuk megmagyarázni. A semmiből bukkannak elő, mint

Mit tanít nekünk a "Kis herceg"?

a kis herceg bolygóján a cserjék. Ha nem ismerjük fel és nem gondozzuk őket, akkor fennáll annak a veszélye, hogy rossz szokásokká válnak. Kezdetben nem lehet felismerni, hogy egy hajlam rózsaszerű, vagy a majomkenyérfa-szerű lesz. De kétségtelen fennáll a veszély, hogy a lelkünket tönkre tevő gazzá növi ki magát. A düh, a gyűlölet vagy a függőség, jó példái az ilyen lélekromboló hajlamoknak. Ezeket felismerve, jó, ha eltávolítjuk őket.

Aki befelé figyel, felismeri a lelkében a majomkenyérfákat és próbálja kigyomlálni őket, amíg még „kicsik”. Erre a „meditációra” legjobb idő a reggel, közvetlen az ébredés után. Miután a test megtisztult, annak az ideje jön el, hogy az ember a lelke felé forduljon, és gondozza művelje azt. A meditáció az egyik módja a lelkünk felé való tudatos oda fordulásnak.

A másik módja, hogy tisztítsuk és belsőleg megerősítsük magunkat: az ima. A meditáló saját bolygója felé fordul. Tekintete bizonyos fokig befelé vagy lefelé irányul. Az imádkozó ezzel ellentétben egy magasabb, feljebbvaló felé fordul. Esténként a kis herceg a naphoz fordul. Ezt írja: *„Nagyon szeretem a naplementét, menjünk nézzünk meg egyet”*. Bár az imában mindig, a nap bármely pontján képesek vagyunk Isten felé fordulni, vannak a napnak olyan szakaszai, amelyek különösen kedvezőek az imádkozásra. Ilyen kedvező pillanat az este. A kis herceg minden reggel megtisztítja a bolygóját - azaz képekben kifejezve: minden reggel meditál. Amikor szomorú, a naphoz fordul, megnézi a naplementét. Ez az esti hangulat, vagyis esténként a kis herceg imádkozik, amitől meg-

erősödik, megnyugszik és vigaszra lel. A meditáció és az ima poláris párok, amelyekkel lelkünket ápoljuk. Ha helyesen végezzük őket, csodálatosan kiegészítik egymást, ahogyan ezt a kis herceg meg is mutatja nekünk abban a képben, ahogy a bolygójával bánik. Egy ilyen kontemplatív élet által előbb utóbb olyan növények sarjadnak, amelyek illatosak és szemet gyönyörködtetők.

A kis herceg tevékenységének központjában a bolygóján virágzó rózsza ápolása áll. Ezt írja az író: *„Egy napon azonban egy magból, ami Isten tudja honnan került oda, egy rózsza nőtt...”* Ez a mondat: - Isten tudja honnan - két szinten is értelmezhető. Csak Isten tudja honnan, csak maga Isten ismeri a magnak az eredetét, ill., hogy a mag önmaga Isteni természetű. Ha a korábban leírt módon, rendszeresen ápoljuk a lélek bolygónkat a meditáció és az ima által, akkor egy nap kinőhet egy ilyen kis cserje, amely rózsává bontakozik ki. Mindazok, akik rózsát szeretnének kivirágoztatni a szívükben, egy következetes kontemplatív úton járnak.

Mi történik, ha a törekvő ember szívében kivirágzik ez a rózsza? Élő tapasztalattá válik, hogy Krisztus bennünk lakik. A lélek bensőjében kivirágzik Pál apostol élménye: *„Nem én, hanem Krisztus él énbennem...”*

*„Ha Krisztus százszor születne is Betlehemben,
Elvesznél, hogyha nem jönne el a szívedben.”*

(Angelus Silesius)

A gyermek nézőpontja

Ez a könyv az olvasóban élő gyermekhez íródott. Ahhoz, aki az emberben örökké fiatal marad. *„A fiatalság nem életszakasz hanem tudatállapot. Az akaraterő természete, a fantázia minősége, az érzelmek ereje, a bátorság győzelme az aggályoskodás felett és a kalandvágy győzelmén a kényelmesség felett. Senki sem öregszik meg pusztán attól, hogy bizonyos számú évet leélt. Az emberek akkor öregszenek meg, ha feladják eszményeiket. Ha elvesztjük a lelkesedés képességét, akkor megjelennek lelkünkön a ráncok.”* Ezek alapján A fiatalság nem más, mint egy olyan erő,

Mit tanít nekünk a "Kis herceg"?

amivel az ember képes elfogulatlanság nélkül a világra tekinteni. Saint Exupéry azokhoz szól, akik nem alkotnak gyorsan kész ítéleteket, akik nem okoskodnak és nem hoznak végkövetkeztetéseket mielőtt a világ nagy kalandja egyáltalán elkezdődhetett volna. Az író olyan embereket keres, akik nyitottak az újra. A gyerekek egyik fő jellemzője, hogy nyitottak az ismeretlenre és arra, hogy ne legyenek kész ítéleteik. De ez a minőség nem korlátozódik egy bizonyos életkorra, hanem az ember alapvető, mindenkori lehetősége arra, hogy találkozzon a világgal.

A bolygó és az emberi lélek

A kis herceg egyik központi motívuma a bolygó. Mit is jelképez, mit takar a bolygó, mint szókép? Ismerünk még olyan helyeket, melyeknek a létét nem vitatjuk, mégis elérhetetlenek számunkra? Mindenki, aki régóta él párkapcsolatban, tudja, hogy bár nagyon közel kerülhetünk az általunk szeretett ember lelkéhez, valóban elérni soha sem tudjuk. Ahogyan azt is tudjuk, hogy saját lelkünk, „saját bolygónk” minden más ember számára elérhetetlen.

Vándorlás a lélek tájain

Miután a kis herceg elhagyja otthonát, a bolygót, amely rózsát rejti, látogatást tesz hat másik planétán. Az ember, és az igaz barátság után kutat. Mind a hat planétán egy-egy lakóval találkozik:

a királlyal, a hiúval, a részegessel, az üzletemberrel, a lámpagyújtogatóval, és végül a geológussal. A kis herceg nagyon tapintatos és szeretetteljesen jellemez minden egyes bolygólakót, a maga sajátosságával és magányával együtt. Mindegyiknek megvan a maga jellegzetes egyoldalúsága, pszichológiai szemszögből azt is mondhatnánk, hogy van egy problémája vagy rögeszméje. Ezek az emberi lélek egyoldalúságai, amelyek beteges vonásokat öltöttek magukra. A királynak uralomvágya van, a hiú saját nárcizmusát ápolgatja, a részeges az alkoholizmus áldozata, az üzletember a kapzsiságé, a lámpagyújtogatóból hiányzik az öntudat, geográfus pedig a világtól elidegenedetten, saját látszattudományosságának elefántcsonttoronyában raboskodik. A kis herceg különösen nagy szeretettel bánik az egyes bolygólakók hibáival, anélkül, hogy elítélné, megszégyenítené vagy elutasítaná őket.

A király: az uralkodó típus, aki mindegy, hogy kin vagy min, de uralkodni akar – de hogy miért, azt sokszor maga sem tudja megmondani. Habár nagyravágyó, igazságos és bölcs, tudja, hogy csak azt lehet elvárni valakitől, ami tőle telik. „- *Hát akkor ítélezzél saját magadon – mondta a király. – Ez a legnehezebb.*”

Magunkon ítéleznünk sokkal nehezebb, mint másokon. Ha sikerül helyesen ítéleznünk saját magad fölött, az annak a jele, hogy valódi bölcs vagy.

A hiú: a csak önmagával törődő embert személyesíti meg. Tipikus egoista. Elvárja, hogy minden mozdulatát dicsérik, ám ugyanezt embertársainak nem viszonzza.

Az iszákos: olyan embertípust mintáz meg, aki tetteire, működés módjára nem tud magyarázatot adni, és önreflexió hiányában folyton ugyanabba a hibába esik bele: azért iszik, hogy elfelejtse, miszerint szégyelli magát, mert iszik. Nincs jövőképe, telhetetlenül ücsörög asztalánál és abszolút közönnyel van a külvilág történései iránt. Ez a legfurcsább magatartás a kis herceg számára.

Az üzletember: a fontoskodó ember jelképe, aki állandó időzavarral küzd. Nincs ideje, csak a „munkájára”. Az úgynevezett lényegtelen dolgokra nem pazarolja az időt. Hogy mi a lényeg-

Mit tanít nekünk a "Kis herceg"?

ges és mi nem, az teljesen szubjektív. Nincsenek érzelmei, nincsen hozzá közel álló személy, még önmagával sem törődik.

A lámpagyújtogató: végzi a dolgát, mert azt mondták – bárki is mondta, bármiért. Azt az embertípust képviseli, aki irányítható, és önálló gondolatok nélkül, egyéniség nélkül cselekszik. Ugyancsak perspektívátlan jellem, egyedüli dolog amit szeretne tenni életében az az alvás.

A geográfus: olyan ember, aki gépiesen gyűjti a lexikális adatokat, anélkül hogy tapasztalatokat, élményeket szerezne. Ami nem írható le tárgyilagosan, illetve ami nem áll fenn legalább századokon át, az számára érdektelen.

A kisbolygók lakóinak beállítódása "megrögzött", viselkedésük kényszeres – inkább programozott robotoknak, mint embereknek tűnnek, tekintve, hogy hiányzik belőlük az önreflexióra való képesség. Viselkedésük lényege bizonyos magatartásminták inadekvát ismételtetése – szokásaik rabjaként "tehetetlen" személyek, akik nem tudnak sem kilátni, sem kimozdulni helyzetükből. Ki ne ismerne olyan embereket, akik úgy vélik, a kanapéjukról uralkodnak a világ felett. Hogyan lehet helyesen bánni az ilyen emberekkel, anélkül, hogy megtagadnánk önmagunkat? A kis herceg egyetlen esetben sem vesztíti el önmagát miközben az "ember" után kutat, mégis szeretetteljesen, sőt szinte gyógyítóan közelít a bolygólakók tévelygéséhez. Exupery a lélek nehézségeiről és elsivatagosodásáról mesél nekünk. A hét bolygó mindegyikét, ha lustát is beleszámítjuk, egyetlen lakó lakja. Mindegyikükben közös a mindenkori elszigeteltség és magány. Az igazán különleges azonban az a tény, hogy a kis herceg meg tudja látogatni e különböző lélek bolygókat és azok lakóit. Úgy tűnik a kis herceg éppen azzal a képességgel rendelkezik, hogy bolygóról bolygóra utazzon. Melyik lény

képes arra, hogy lélektől lélekig utazzon, és ott elidőzzön? Csakis egyedül Krisztus az, aki minden embert el tud érni a szívében.

Érkezés a Földre

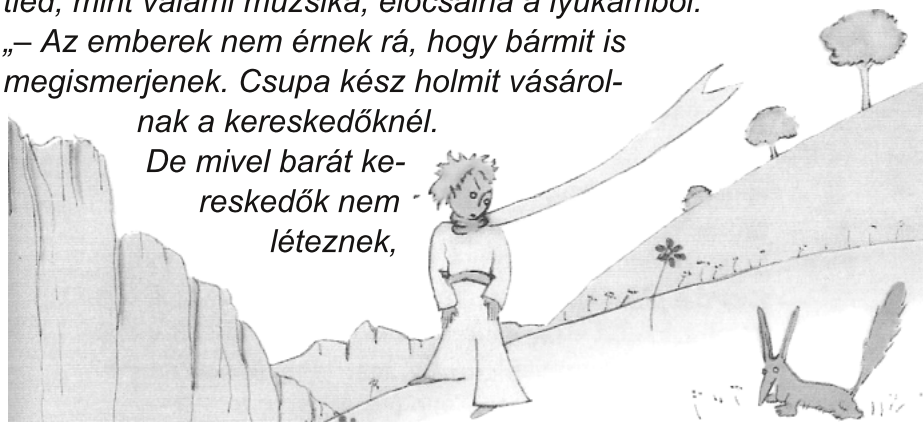
A kis herceg végül megérkezik a Földre, melynek jó híre van. A Föld nem akármilyen bolygó ám. 111 királyt tartanak rajta számon. 7000 geográfust, kilencszázezer üzletembert, hét és fél millió részegest, háromszáztizenegymillió hiút, és sok százmillió lámpagyújtogatót. A kis herceg akkor tűnik fel a mesélő életében, amikor az életveszélybe kerül, miközben kényszerleszállást hajt végre a sivatagban. Nagy a veszélye hogy szomjan hal. Exupery a történet során új módon kezd tekinteni a Földre és annak titkaira.

Beszélgetés a rókával.

„Barátokat keresek. Mit jelent az, hogy "megszelídíteni"?- Olyasmi, amit nagyon is elfelejtettek - mondta a róka. - Azt jelenti: kapcsolatokat teremteni. - Kapcsolatokat teremteni?- Úgy bizony - mondta a róka. - Te pillanatnyilag nem vagy számomra más, mint egy ugyanolyan kisfiú, mint a többi száz - meg százezer. És szükségem sincs rád. Ahogyan neked sincs énrám. Számodra én is csak ugyanolyan róka vagyok, mint a többi száz- meg százezer. De ha megszeliédítesz, szükségünk lesz egymásra. Egyetlen leszel számomra a világon. És én is egyetlen leszek a te számodra..." „Ha megszeliédítesz, megfényesednék tőle az életem. Lépések nesztét hallanám, amely az összes többi lépés nesztétől különböznék. A többi lépés arra késztet, hogy a föld alá bújjak. A tiéd, mint valami muzsika, előcsalna a lyukamból."

„- Az emberek nem érnek rá, hogy bármit is megismerjenek. Csupa kész holmit vásárolnak a kereskedőknél.

De mivel barát kereskedők nem léteznek,

Mit tanít nekünk a "Kis herceg"?

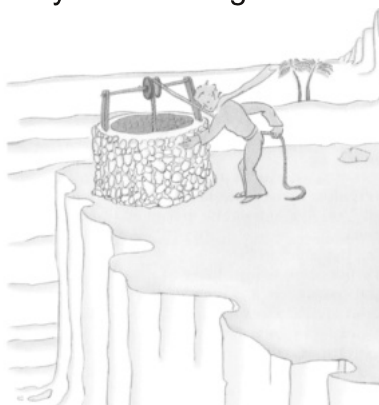
az embereknek nincsenek is barátaik.” „- A szemünk nem képes meglátni a dolgok lényegét; azt csak a szívünk súghatja meg nekünk.” „Jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.” „- Felelős vagy a rózsáért.” - Mit ért ez alatt a róka? Ad bármilyen útmutatást arra vonatkozóan, hogyan kell emlékezni erre az igazságra? A rózsát már korábban összefüggésbe hoztuk az emberben virágzó magasabb Énnel, ami a Krisztusi Énnel áll kapcsolatban. Hogyan ápolható és "kultiválható" az ember lényének magja? A "kultivál" szóban benne rejlik a kultusz. A kapcsolat ápolása, a megszelídítés tehát mindennapos feladat. Megszelídíteni annyit jelent a könyvben, mint bízni valakiben. A bizalom szó a görög nyelvben a "pistein", és ugyanaz a szó jelenti a hitet is. A bizalomnak és a hitnek egy és ugyanaz a gyökere. Érdekes módon János evangéliumában a bizalom szó soha nem merül fel főnévként, mindig csak igeként. A hit cselekvés, nem pedig állapot. A megszelídítés olyan folyamat, amelybe lassan kell belebocsátkoznia az embernek.

Az élet vize és a sivatag titka

„De aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre szökellő vízforrás a lesz benne.” - Jn.4.13.- A mesélő arról számol be, hogy a kényszerleszállás utáni nyolcadik napon, amikor kifogyott a vízből, útnak indul a kis herceggel, hogy vizet találjanak. Figyelemreméltó, hogy maga a kis herceg is szomjúságot él át. De az Ő szomjúsága nem testi szomj. Mert számára az érvényes, hogy: „A víz néha a szívnek is jól tud esni”. Ez az első utalás arra, hogy itt nem ivóvízről van szó, hanem a lélek és a szellem számára létező vízről. Milyen víz tehát ez? A történet hasonlít az evangéliumhoz. Szinte szó szerint hangzanak el motívumok, amelyeket az újszövetségből ismerünk, különösen János evangéliumából. „Szomjas vagyok erre a vízre”- mondja a kis herceg. „Adj innom...” Úgy tűnik, ez a mondat közvetlenül abból a párbeszéből származik, amely a szamariai asszony és Krisztus között zajlott le a kútnál. Az író

félreérthetetlenül világossá teszi, hogy itt egészen más szomjat oltanak, mint azt, amelyik testileg érezhető. Ő maga nagyon is jól ismeri a víz utáni szomjat, és tudja is, milyen áldást jelenthet az embernek egyetlen egyszerű korty víz. Itt egyértelműen arról van szó, hogy mit jelent az élet vize a kereszténységben. Az élet vize egy titok. A mesékben akkor tűnik fel, amikor a király vagy az apa halálosan megbetegszik és herceg vagy a fiú elindul, hogy megkeresse és elnyerje a mindent gyógyító csodaszert, az élet vizét. Ez a kutatás próbákkal teli és életveszélyes. Aki megszerzi az élet vizét, az védett a haláltól. *„Aki az élet vizét issza, örök életben részesül”.*

- Jel-22.- Ez viszont azt jelenti, hogy az életerők annyira felerősödnek, hogy a halálnak többé nincs szerepe az életben. *„Attól szépek a csillagok, hogy az egyikben van egy virág, amit nem lehet látni... A sivatag is szép. Attól szép a sivatag, hogy valahol egy kutat rejt...”*

Hol találjuk meg a kis herceget?

A könyv utolsó rajza azt a *"helyet"* mutatja meg, ahol a kis herceget megtalálhatjuk. Hol van ez a hely? Egyfelől azt mondhatjuk: mindenhol lehet, mert e lerajzolt táj legfőbb jellemzője, hogy teljesen jellegtelen, általános. Másfelől erről a helyről az mondható el, hogy magányos. Exupery egyetlen attribútumot tulajdonít ennek a helynek : *„Ez itt nekem a világ leggyönyörűbb és egyben legszomorúbb tája”.* Ez a fajta jellemzés talán meglepő, mert a szép és a szomorú közötti ellentét alapjában véve feloldhatatlannak tűnik. És mégis léteznek olyan helyek, ahol ez lehetséges, nevezetesen MINDEN-hol, ahol az ember EGY-edül van. Ebben az egyedülállásban találkozik az ember saját csillagával; a csillaggal, amely oda vezet bennünket, ahol az Emberfiát találjuk. A világ és az élet értelmét kutatni és ezekre rákérdezni: ez maga az út, amely Krisztushoz vezet. A kis herceg megmutatja nekünk ezt az utat.

Adventi gyertyagyűjtásra

Gyűjtsd meg az első Adventi gyertyát, gyűjtsd meg a szeretet lángot! Gyűjtsd még szívedben is a szeretet lángját! Világíts be vele minden sötét zugot, és vidd el a szeretet fényét mindenkihez! Vidd el a Családodhoz, a barátaidhoz, az ismerőseidhez, a munkatársaidhoz, és mindenkihez, akivel csak találkozol! Sok koldusa van a szeretetnek, és ha másod nincsen, legalább egy mosolyt adj mindenkinek! Minden ember cipeli a maga keresztjét a sötét téli úton. Segítség, világíts nekik! Nyisd meg a szemed, vedd észre a rászorulókat! Nyisd meg a szíved, áraszd ki szereteted melegét! Segítség, ahol tudsz! Égjen a gyertyád, hogy bevilágítson mindent! Jön Jézus az élet, a feltámadás! Legyél szeretetének hírnöke Te is! A fény mindig lehet egy kicsit fényesebb, a szeretetet nagyobb, az imádás mélyebb, s az allelujánk is mindig növekedhet hangzásban és belső tartalomban.

Advent 1. hét

„Bármit tesztek egynek az emberek közül, nekem teszitek.”

Ezzel az igével, hív meg Jézus az adventi időszakban, hogy vigyük az Ő szeretetét otthonunkba, iskolánkba, közösségünkbe. Advent kezdetén még nehéz elindulni Jézus felé, mert csak arra figyelek, ami nekem fontos: a játék, a sport, a tanulás, a tv, a számítógép. De hol van az én életemben Jézus? Ő szeretne

velem találkozni, az életem részévé válni a játékban, a sportban, a tanulásban, minden tevékenységemben. Ez a négy hetes várakozás arról szól, hogy napról napra közelebb kerüljünk Jézus-hoz: imáinkkal, hajnali rorate misékkal, jótetteinkkel, lemondásainkkal, felajánlásainkkal, hogy ezáltal megtisztulva és megerősödve mind jobban megérezzük azt az Isteni szeretetet, amelyet a közénk születő kisgyermek hoz el a világba.

Advent 2. hét

„Mert Istennek semmi sem lehetetlen.”

Életünk eseményei lehetnek szépek, jók, boldogok, felemelőek, de sokszor a nehézségekkel kell megküzdenünk, akár önmagunkat is le kell győznünk. Nem könnyű feladat, hiszen Máriának sem volt könnyű kimondani az igent és elindulni Erzsébetet meglátogatni. A küzdelem egyre közelebb vihet Isten felé. Az én hozzáállásomtól függ, mit látok életem eseményei mögött. Hiszem-e, hogy Isten meg tudja szentelni a szenvedéseimet is? Hiszen fel tudom ajánlani azt is, amihez nincs kedvem, pl. leckét írni, otthon segíteni, szentmisére jönni, imádkozni, azokat a társaimat elfogadni, akiket annyira nem kedvelek. Ha odaadom Istennek ezeket a nehézségeket másokért felajánlva, örömmé változik az én szenvedésem és élet fakad belőle. Szüleim, társaim megtérnek, betegek gyógyulnak... Ne félj így szeretni! Heti feladat: Imádkozz szüleidért, közösségedért!

Adventi gyertyagyűjtásra

Advent 3. hét

„Mária pedig megjegyezte mindezeket a dolgokat és el-elgondolkodott rajta szívében.”

Ezen a héten sokszor emeld a gondolataid Jézushoz, hogy ő a szívedbe költözzön, hogy meg tud érezni a jelenlétét! Akkor leszel képes szeretni, ha hagyod az Úr Jézusnak, hogy megszületessen a te szívedben. Jézus rajtad keresztül fog világítani. Nagy boldogság fog eltölteni téged. Jézus szeretetét úgy is megtapasztalhatod, megtapasztalhatjátok, ha kölcsönösen szeretitek egymást. Mit jelent ez: teljes szívvel figyelj a másokra és ekkor Jézus köztetek lesz! Heti feladat: Ne felejtsd el az esti imát és napközben sokszor gondolj Jézusra! Adj hálát mindenért! Gondolkodj, hogyan tehetnéd szebbé környezetedet, és a többiek életét!

Advent 4. hét

„El is ment mindenki a maga városába, fölment tehát József Dávid városába, amelyet Betlehemnek hívnak.”

Józsefnek és Máriának nem volt könnyű elindulni Betlehem felé, de tudták, hogy kötelességük engedelmeskedni és Isten akaratát tenni. Mekkora bátorság, hit és ráhagyatkozás volt Józsefben, hogy vállalta a feladatot, amit Istentől kapott. Vállalta Máriát (az emberek előtt is) és a gyermek Jézust. Vajon én vállalom-e a

feladatot, amit kaptam? Vigyázok-e arra az ajándékra, melyet kegyelemként hordozok? A napjaimban otthon, iskolában, tanúságot teszek-e arról, hogy "Él az Úr" és hogy én mindent Neki köszönhetek? Megkérdezem-e magamtól, hogy mi Isten akarata az életemmel? Megkérdezem-e Istentől mindennap, hogy mit akarsz Atyám, mit tegyek ma és hogyan? Van-e időm figyelni a válaszokra? Jézus keményen fogalmaz: Hallgatni Isten szavát az egy dolog. Tudni a jót más, mint tenni! Csak az megy be Isten országába, aki megteszi Isten akaratát! Mi Isten országa? Egy távoli valóság, ahova egyszer majd eljutunk talán? Vagy egy Istennel való személyes kapcsolat, amely már itt a földön élhető? Mindennap igyekezzünk tenni Isten akaratát olyan kitartóan, mint József és Mária tette! Például a tanulásban, a munkánk tökéletes elvégzésében, a karácsony előtti készülétkben.

Mindjárt itt a karácsony.

A szokásos sürgés-forgáson túllépve, hamarosan észrevehetjük az ablakunkon bevilágító betlehemi csillagot, és ha jól figyelünk meghallhatjuk az angyalok örömeinekét is. Nyitva van-e a szívünk erre? Keresztelő János rokonai azt kérdezték egymástól, amikor megérezték Isten jelenlétét a kis Jánosban: „Mi lesz ebből a gyermekből?” Most azt kérdezem magamtól: Mi lesz belőlem? Felkészültem az advent során, hogy a megszülető Jézussal találkozzak? Méltó vagyok rá, hogy megálljak az Ő színe előtt? Remélem, igen. S ha így van, kitárom szívem kapuját, „hadd vonuljon be a dicsőség királya!”

Jöjj, Jézus, szüless meg bennem is!

Ha eljön az emberfia...

„Ha eljön az Emberfia talál-e hitet a földön?”

Milyen hitet talál?

Adventi készülletünkben erre keressük a választ Assisi Szent Ferenc kérdésből kiindulva: **„Ki vagy te, Uram Istenem, és ki vagyok én?”** Ez a mi kérdésünk is: Ki valójában Isten és ki az ember? Ki vagyok én?

Vegyük sorra néhány keresztény hiedelmet Istenről, - melyhez még hívők is ragaszkodunk - pedig nem hoznak igazi változást az életünkben és megakadályoznak abban, hogy higgyünk az élő Istenben, és átadjuk magunkat neki.

Ki nem az Isten?

1. A mi Istenünk nem órásmeister

(„A Mű készen áll, s az alkotó megpihen”), aki valamikor elindította a világot. Időnként belenyúl annak menetébe, felhúzza, de egyébként teljesen magára hagyja. Ő odafent, mi ideleln, ha baj van szólunk neki, aztán vagy meghallja vagy nem. - Annyira távol van, hogy nem képes segíteni.

2. A mi Istenünk nem automata,

- bedobom a pénzt kijön az áru - akinél csupán vallási jó érzést keresünk, lelki életünket hasznossági és érzelmi szempontok hátrózzák meg. Ebben a kapcsolatban mi vagyunk a középpont. Istennél is a mi személyes kielégülésünket keressük. Minden ezért van, ezért van a kegyelem, a mise, az ige, a szentségek. Hogy mi lelkileg elégedettek lehessünk. Ilyenkor Istent csak a tőle kapott ajándékokért, és nem önmagáért szeretjük.

3. A mi Istenünk nem kiszámíthatatlan önkényúr,

akit ki kell engesztelni, nehogy pokolra küldjön bennünket - akinél állandóan jó pontok gyűjtésén fáradozunk abban bízva, ha meghalunk kiírják a fejfánkra hogy magasabb osztályba léphetünk

4. A mi Istenünk nem mindent elnéző, dúsgazdag nagybácsi,

akinek egyetlen szerepet osztunk le: segítsen amikor kérjük, és

ne szóljon bele a pénzügyeinkbe, magánéletünkbe, közösségi dolgainkba.

5. A mi Istenünk nem lesipuskás titkos rendőr,

- nem bíró, aki fentről figyel és várja, hogy mikor csaphat ránk egy betegséggel, krízissel, tragédiával, mert átléptünk az általa kitalált szabályokat, hogy aztán hálásak legyünk amikor végre enged bennünket.

6. Nem tűzoltó, akit akkor hívunk, amikor ég a ház,

különben nem foglalkozunk vele.

Vissza kell térni ahhoz az Istenhez, aki Jézus Krisztusban bemutatkozott és kijelentette, hogy aki engem lát, látja az Atyát is.

Vissza kell térni ahhoz a szenvedélyesen szerető irgalmas Istenhez, amilyennek Jézus bemutatta a mennyei Atyát. - Jézus eljövételére várunk, hogy gyógyítsa torz elképzeléseinket Istenről. Ez lehet az igazi karácsonyi ajándék, amit hoz nekünk: Fel kell fedezni az élő és igaz Istent, akiben megbízhatunk, akire rábízhatunk mindent, beleértve önmagunkat is.

Ki is valójában Isten? Vissza kell térnünk Jézushoz és az Atyához, a szerető Isten igazi arcához, ahhoz az Istenhez akinek az irántunk való személyes szeretete: éget, megtisztít és megnyezőre vezet. - Aki a „*tenyerébe írta a nevemet*”. Ugyancsak Izaiás által mondja: „*Megfeledkezhet-e anya a gyermekéről? Ha meg is feledkezne, én akkor sem feledkezem meg rólad soha!*” Olyan Istent mutat be nekünk Jézus, aki haza fogadja a tékozló fiút, aki elindul megkeresni a századik, elveszett bárányt, Aki kiüresítette önmagát, Aki életét adta értünk a kereszten.

Ki az ember? Az istenképünkből következik az önmagunkról alkotott képünk. Keresztények milliói szenvedték meg évszázadokon át a hamis istenképből fakadó létbizonytalanságot, félelmet, bizalmatlanságot, a rettegést a pokoltól, és a jutalmul kiérdemelt mennyországot. Úgy gondolták, hogy kénytelenek vagyunk saját kezünkbe venni sorsunk irányítását. Az önálló életvezetés bűvöletében élünk. Körülöttünk minden ezt sugallja: van pénzünk, ha-

Ha eljön az emberfia...

talmunk, technikánk, - senki se szóljon bele az életünk alakításába. Autonómiára, függetlenségre törekvésünkben legfontosabb vágyunk: „jöjjön el az én országom”. - Az időközben napvilágra került „izmusok”, szellemi áramlatok csak erősítették bennünk az önálló életvezetési álmát.

Ki vagyok én? Az Atya gyermekei, Jézus barátai, és a Szentlélek szentélyei vagyunk. Isten szeretett gyermekei, akik teljesen rábízhatjuk minden dolgunkat az Atyára. Jézus barátai, akiket Ő megváltott, halálával és feltámadásával elvette bűneinket és legnagyobb ellenségünket a halált is legyőzte. Már a keresztségünk pillanatától kezdve föltámadott életet élhetünk, megkezdett örökéletet. A Szentlélek szentélyei vagyunk egész valónkban, nemcsak a szívünkben, hanem egész emberségünkben, beleértve ösztöneinket, vágyainkat. A távolságot, amiről az ember úgy gondolja, hogy létezik, Isten megszüntette. Korunk az emberi élet értelmét abban határozza meg, amit elért, amit fel tud mutatni, amit termelt, azaz a sikerekben, az eredményeiben, abban amit birtokol. Ezzel mélységesen megalázza, megfosztja méltóságától az embert, mert ha máskor nem, a betegség idején vagy az öregségben, mindegyikünk megtapasztalja a kudarcot, az eredménytelenséget. Számunkra az önazonosság nem abban áll, amit elérünk. A szentírás szerint Isten képmásai vagyunk. Ez az önazonosság nem érdemelhető ki, hanem az Isten ingyenes ajándéka.

*Egy istenarc van eltemetve bennem,
Tán lét-előtti létem emlék-képe!
Fölbe ezer réteg tornyosul,
De érzem ezer rétegen alul,
Csak nem tudom, mikép került a mélybe.*

*Egy istenarc van eltemetve bennem,
A rárakódott világ-szenny alatt.
A rámrakódott világ-szenny alól,
Kihűlt csillagok hamuja alól
Akarom kibányászni magamat.*

*Egy istenarc van eltemetve bennem,
S most ásót, kapát, csákányt ragadok,
Testvéreim, jertek, segítsetek,
Egy kapavágást ti is tegyetek,
Mert az az arc igazán én vagyok*

(Reményik Sándor)

Az Egyházzól alkotott képünk is megváltásra szorul. - „Ecclesia semper reformanda” (Szt.Ignác). Az egyház mindig megújulásra szorul. Amikor Krisztus egyházat alapított, az intézményesülés útjára indította el közösségét. Minden emberi közösség alá van vetve az intézményesülés problémájának. Szükség van intézményes formákra, szabályokra. De sajnos ezek megmerevednek, elidegenednek, bepontosodnak. A Léleknek voltak csatornái kezdetűl fogva: Karizmatikus emberek, a szentek, akik a Lélek eszközei lettek, küldetést kaptak, hogy új lendületet hozzanak az egyházba. Mindig szűlettek új szerzetes közösségek, mindig jelentkeztek az egyházon belül karizmatikus személyek vagy megmozdulások, akik vagy amelyek újra felragyogtatták a legtisztább krisztusi ideálokat.

Az ősegyház életét kis közösségekben élte. A konstantini fordulat hatására ez az élet megváltozik. Egyre többen kerülnek be az egyházba, akik nem igazán élő keresztények, és a keresztények élő közösségét mintegy szétpattintják, felhigítják. Mivel azonban a széles tömegek gyakran csupán a vallás külsőségeit vállalták, és a lényeggel nem azonosultak, a pasztorális gyakorlat a tömegek szintjére eresztette le a Krisztusi mércét. A népegyház az iparosodás, az urbanizáció, a szekularizáció hatására kezd széthullani. A vallás és a társadalom szétválása következtében az egyház már nem képes az élet egészét objektív értelemben átfogni, irányítani. Bár szembetűnő, hogy az egyház az élet bizonyos fordulópontjain, például a születés, házasság, halál, még szerepet játszik az emberek életében, de tény az is, hogy sokkal kevesebben vesznek részt a közösség életében és hitében. Az a megál-

Ha eljön az emberfia...

lapítás, hogy a vallás magánügy elterjedt vélemény az egyház egyes tagjai között is. A vallás „*elegyháztalanítása*” szembetűnő jelenség századunkban. A huszadik századra az egyén lényegében fogyasztóként került szembe a bürokratikus vallási szervezettel és nagymértékben formalizált előírás rendszerrel.

Megújulásra van szükség! A katolikus egyházban a közösségi gondolkodást a II. Vatikáni zsinat indította el, de még nagyon az elején vagyunk a kibontakozásnak. A zsinat mondja: „*Az egyház feladata, hogy szüntelen vizsgálja az idők jeleit és az evangélium fényében korszerű választ adjon azokra*”. Az egyházzal úgy gondolkodunk, mint egy piramisról, amelynek a tetején a pápa van, majd a püspökök, aztán a papok, alul pedig a világi hívek. Úgy véljük, hogy a Szentlélek „*felülről*” jön. Kit ér el legjobban? A pápát, ő kapja a legtöbb Szentleket. Aztán árad a bíborosokra, a püspökökre. A papokra is jut még valami, de alulra, ahol a hívek vannak, a Szentlélek már csak szivárog...

A „*Lumen gentium*” zsinati dokumentum egyházképe más. Fordított piramis: Legfelül vannak a világi hívek, azaz az egyetemes papság, aztán a szolgálati papság, majd a püspökök bíborosok, és legalul a szentatya, Isten szolgáinak szolgája. Ebben az egyházképben kik kapják a Szentleket? A legfelül lévő hívek. Ma a vallásos emberek új történelmi adottságok között alakítják vallásosságuk formáit, kereteit, intézményeit, a vallás új modelljét. Az új modell nem a régivel szemben, hanem a régiből és a régit gazdagítva és megújítva fejlődik ki. Ez akkor is igaz, ha a régi és az új közötti feszültség néha nagyon is nyilvánvaló. Az új vallási modell jelentősége mégis az, hogy a vallásosság visszaszoruló, passzív - befogadó, fogyasztói típusával a szemben aktív, kereső - alkotó vallásosságot képvisel.

(Varga László püspök nyomán)

Csáki Tibor)

